

δοκίμους ή χρήσις τοῦ ρήματος.

DGE: Δέν δίδονται προεξαγγελτικῶς οἱ διπλοὶ τύποι, ὅμως συναντῶνται εἰς τὰ παραδείγματα κατωτέρω. Δέν ἐνδεικνύεται ἡ ἀντιστοιχία πρὸς τὸ ἀ ν τ ἰ ἄ ω· τὸ ἴδιον παράδειγμα δίδεται ὑπὸ σημασίαν μὴ παραλληλιζομένην, πρᾶγμα ἐνδεχομένως οὐχὶ ἀναγκαῖον. Ἑρμηνεῖα καὶ παραπομπαί. I 1a(1). b(1). c(4). 2a(2). b(1). c(7). d(1). 3a(4). b(ς). II 1a(1). b(6). c(1). 2(2). III (1). b(1).

Λήμμα ἀ ν τ ἰ ἄ ω LSJ: Δίδονται τύποι ἐννέα μὲ ἐνδειξίν τῆς Ὀμηρικῆς χρήσεως καὶ ἄλλην διττοὺς τύποι εἶναι κοινοὶ πρὸς τοῦ ἀ ν τ ἰ ἄ ζ ω. Ἐνδειξίς τῆς προσφῶδιος εἰς τὸ ἀ ν τ ἰ ἄ σ ω (α) καὶ ἡ ν τ ἰ ἄ σ α. Ἑρμηνεῖα: I 1a(3). b(1). c(1). d(2). e(3). f(2). g(1). 2a(2). b(1). II 1(2). 2(1). III (4). IV a(1). b(1). V a(1). b(1). c(1). VO (1). DGE: Τύποι δύο, ἐνδειξίς Ὀμηρικῆς χρήσεως. Ἑρμηνεῖα: 1a(1). b(1). c(1). 2a(2). b(1). 3a(1). b(1) c(1). 4(4).

Ἐκ τῆς ἀντιβολῆς τῶν λημμάτων προκύπτει ὅτι τὸ LSJ προαγγέλλει ἐδρύτερον τοὺς ἰδιάζοντας τύπους τῶν λημμάτων καὶ δίδει συστηματικώτερον τὴν προσφῶδιαν καιρίων διχρόνων συλλαβῶν, ἐνῶ τὸ DGE χωρὶς νὰ ὑστερῇ οὐσιωδῶς εἰς ταῦτα παρέχει λεπτομερεστέρας κατηγορίας ἐρμηνείας καὶ συνδυασμοὺς συντακτικοὺς. Τὰ χρησιμοποιούμενα παραδείγματα ἐκ χωρίων συγγραφέων εἶναι κατὰ μέγα ποσοστὸν νέο, συλλεγόμενα ὑπὸ τῆς συντάξεως τοῦ λεξικοῦ. Ἐπομένως, ἐάν τις κρίνῃ ἐκ τῶν ἀνωτέρω παρατεθέντων στοιχείων, καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ DGE ἔχει τὴν ἴδιαν αὐτοῦ ἀρετὴν. Εἶναι τὸ νεώτερον ἐκ τῶν μεγάλων λεξικῶν περιέχον καὶ τὰ πρόσφατα δεδομένα τῶν φιλολογικῶν ἐρευνῶν καὶ τὸν ἐκ τούτων προκύψαντα γλωσσικὸν θησαυρόν. Ἡ διὰ πρώτην φοράν τώρα παρουσίασις εἰς τὸ μέγα λεξικὸν τοῦ μυκηναϊκοῦ λεξιλογίου ἀποτελεῖ μέγα ἀγαθόν. Καὶ ὡς μὴ εἴπη τις, ὅτι μέρος τῶν λέξεων θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναγνωσθῇ ἢ νὰ συσχετισθῇ πρὸς τὸ κλασσικὸν λεξιλόγιον διαφόρως. Καὶ τοῦ Ἡσυχίου αἱ γλῶσσαι παλαιότερον διεκρίνοντο εἰς περιληπτέας καὶ μὴ, ἡ πείρα ὅμως ἔδειξεν ὅτι ὅλαι εἶναι χρήσιμοι καὶ ἐπιβιοῦν ὑπὸ ἄλλην μορφήν. Ἡ προσθήκη τῶν κυρίων ὀνομάτων προσφέρει ἀνυπολόγιστον διευκόλυνσιν εἰς τοὺς φιλολόγους. Ἡ δὲ ἀφθονία τῶν παραδειγμάτων εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν λημμάτων ἐπὶ τῇ βάσει νέων προσκομιζομένων χωρίων διευκολύνει ἐξόχως τοὺς ἀναζητοῦντας τὴν ἀκριβῆ ἔννοιαν τῶν λέξεων καὶ τὴν διαφορὰν τῶν ἀποχρώσεων αὐτῆς. Αἱ λίαν ἱκανοποιητικαὶ αὐταὶ ἐντυπώσεις ἐκ τῆς προσφορᾶς τοῦ Ἑλληνοἰσπανικοῦ Λεξικοῦ DGE εἰς τοὺς μελετητὰς τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος, ἐκ τῆς ὁποίας πηγάζει ὁ ροῦς τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος πάσης, ὑποκινεῖ τὰ αἰσθητά τῆς εὐγνωμοσύνης ὄλων τῶν ἀσχολουμένων περὶ τὴν ἀρχαιογνωσίαν πρὸς τὸν ἐκλεκτὸν καὶ πολυάριθμον ἀστερισμὸν τῶν Ἰσπανῶν φιλολόγων, οἵτινες ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ δεδοκιμασμένου ἀρχαιοδίφου Francisco Adrados ἐπιτελοῦν καλλιπικὸν ἄθλον προσκομίζοντες ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῶν χώρας τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους τὰ χρυσαῖα μῆλα τῶν Ἑσπερίδων εἰς τὴν Παιδείαν τοῦ συγχρόνου κόσμου.

ΠΑΝ. Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΣ

**M. F. McGregor, *The Athenians and their Empire*, Vancouver 1987.**

Διὰ τὴν κλασσικὴν, τὴν κορυφαίαν φάσιν τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἔχουν γραφῆ πάμπολλα. Τὰ περισσότερα στηρίζονται εἰς τὸ γραμματικὸν ὄλικόν, τὰ μεγάλα λογοτεχνικὰ ἔργα τοῦ 5ου αἰ. π.Χ., καὶ εἰς ποικίλας ἀναφορὰς τῶν μεταγενεστέρων. Ἐν αἴτημα τῆς ἐπιστήμης νὰ γραφῇ ἡ ἱστορία τῆς περιόδου

